

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. Перник, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

при участието на секретаря ЗЛАТКА М. СТОЯНОВА
като разглежда докладваното от МАРИЯ В. МИЛУШЕВА Гражданско дело № 20231700100612 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано във връзка с депозирана искова молба от А. И. А., с ЕГН: *****, с адрес: ***, чрез пълномощника му адв. П. Г. – АК – ***, със съдебен адрес: *** срещу Прокуратура на Р. България, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни иски за сумата от 41 000 лева.

В исковата молба се сочи, че с Присъда № 510/02.09.2019г., постановена по НОХД № 121/2019г. по описа на Районен съд – Перник, подсъдимият А. И. А. е бил признат за невиновен в това, че на неустановена дата в периода от 06.03.2014г. до 31.12.2015г. в ***, в условията на продължавано престъпление, противозаконно присвоил /продал на неустановени лица и издал в пункт за черни и цветни метали/ чужди движими вещи /1 бр. двигател за л.а. марка „Опел Омега“, лети джанти-комплект-4 бр., 1 бр. газова уредба, 1 бр. датчик на разпределителен вал и купе от лек автомобил марка „Опел Омега“ с рег. № ***, собственост на Р.Д.А. на обща стойност 2425,00 лева, които владеел, както следва:

- На неустановена дата в периода от 06.03.2014г. до 31.12.2015г. в ***, противозаконно противозаконно присвоил /продал на неустановено лице чужда движима вещ /1 бр. двигател за л.а. марка „Опел Омега“, собственост на Р.Д.А., на стойност 750 лева, които владеел;

- На неустановена дата в периода от 06.03.2014г. до 31.12.2015г. в ***, противозаконно противозаконно присвоил /продал на неустановено лице чужди движими вещи -лети джанти-комплект-4 бр., собственост на Р.Д.А., на стойност 450 лева, които владеел;

- На неустановена дата в периода от 06.03.2014г. до 31.12.2015г. в ***,

противозаконно противозаконно присвоил /продал на неустановено лице чужда движима вещ – 1 бр. газова уредба, собственост на Р.Д.А., на стойност 880 лева, която владеел;

- На неустановена дата в периода от 06.03.2014г. до 31.12.2015г. в ***, 1 противозаконно противозаконно присвоил /продал на неустановено лице чужда движима вещ – 1 бр. датчик на разпределителен вал, собственост на Р.Д.А., на стойност 45 лева, която владеел;

- На неустановена дата в периода от 06.03.2014г. до 31.12.2015г. в ***, противозаконно противозаконно присвоил /продал на неустановено лице чужда движима вещ – купе от лек автомобил марка „Опел Омега“ с рег. № ***, собственост на Р.Д.А., на стойност 300 лева, която владеел – престъпление по чл. 206 ал. 1 вр. чл. 26 от НК.

Сочи се, че с Решение № 4/13.01.2020г., постановено по ВНОХД № 305/2019г. по описа на Окръжен съд – Перник, присъдата на Районен съд – Перник е била потвърдена. Ищецът твърди още, че в резултат на воденото срещу него досъдебно производство и съдебно производство е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в психически, емоционални и физически болки и страдания, загуба на самочувствие, безпомощност, притеснение, злепоставяне, несигурност, неспокоен сън, чувството на неудобство и срам пред семейството, пред децата, пред близки, принудително преместване на по-ниско платена работа, претърпени страдания от неприязнено отношение на близки и приятели, узнали за воденото дело, както и други съпровождащи проявления, които са в резултат и са в пряка причинна връзка от/ с незаконно повдигнатото обвинение за периода от 2016г. до 2020г. Изяснява, че към момента на започване на наказателното производство ищецът е бил на ***години, с висше образование, неосъждан, като е работел в *** като ***, с добър месечен доход. Воденото срещу ищеца наказателно производство, обаче, довело до напускане на тази добре платена работа и започване на нова работа, неотговаряща на образователния му ценз и по-ниско платена. Ищецът твърди, че воденото срещу него наказателно производство се е отразило негативно и в семейството му, като през ***, при прекратяване на гражданския брак на ищеца, родителските права върху роденото по време на брака му дете А. А. А. били предоставени на майката. Воденото наказателно производство се отразило негативно и на взаимоотношенията на ищеца с новата му приятелка, впоследствие и съпруга.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, с който оспорва по основание и размер така предявената искова претенция, като се излагат съображения за неоснователност на предявените искиви претенции. Сочи се, че от страна на ищеца не са ангажирани доказателства, които да установят действително претърпените вреди, като резултат от воденото наказателно производство и прогласеното за незаконно обвинение, а те са основни елементи от фактическия състав на отговорността по чл. 2 от ЗОДОВ. Ответникът счита, че досъдебната фаза по делото е приключила в разумен срок и делото е било внесено в съда с обвинителен акт на 28.04.2017г., а ищецът е бил привлечен в качеството на обвиняем на 09.03.2017г.

В писмения отговор се сочи още, че за вредите, претендирани от ищеца след внасяне на обвинителния акт в съда, ПРБ не е пасивно материално-правно легитимирана, доколкото в този период делото се е намирало в съда и друг правен

субект, различен от ответника, е бил отговорен за своевременното разглеждане и решаване на делото. За недоказано ответника намира твърдението на ищеца за влошено здравословно състояние /психически, емоционални и физически болки и страдания/, нахърнена чест и достойнство, срам, мъки и загуби, като пряк резултат от воденото срещу него наказателно производство, по което в последствие е бил оправдан. Алтернативно, ответника оспорва иска за неимуществени вреди и по размер, като счита, че претендираното обезщетение е неоснователно завишено и не е в съответствие с твърдените вреди, утвърдената съдебна практика, в това число и практиката на ЕСПЧ, както и с критерия за справедливост, регламентиран в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД.

В съдебно заседание ищецът, чрез пълномощника си адв. П. Г., прави искане за уважаване на предявения иск в цялост, по изложените в исковата молба съображения, като претендира и разноски. В нарочна писмени бележки, пълномощника на ищеца излага подробни съображения за основателността на предявения иск. Счита, че от събраните по делото доказателства се установява при пълно и главно доказване, че ищецът е бил привлечен като обвиняем, а по – късно и в качеството на подсъдим по обвинение, по което е бил признат за невиновен. Счита, че безспорно от доказателствата по делото се установяват и твърдените от ищеца имуществени и неимуществени вреди.

Представителя на Прокуратурата – прокурор А. А. оспорва иска по основание и размер. Счита, че в хода на производството не са събрани до необходимата степен, безспорност и категоричност доказателства, относно действително търпени от ищеца неимуществени и имуществени вреди, които да са в пряка причинна връзка с действията на органи на Прокуратурата на Р. България по повод воденото срещу него наказателно производство, по което впоследствие е бил изцяло оправдан. Счита, че досъдебното производство е приключило в един разумен срок, като е образувано през м. 09.2016г., а седем месеца по-късно РП – Перник е внесла в съда обвинителен акт. Сочи, че Прокуратура на РБ не носи отговорност за продължителността на процеса в съдебна фаза и неговото връщане за ново разглеждане на първоинстанционния съд. Счита, че събраните по делото доказателства не установяват твърдените неимуществени вреди, доколкото свидетелските показания съдържат по-скоро общи твърдения, отколкото необходимата конкретика. В условията на алтернативност, в случай, че съдът намери предявените искове за основателни, намира размера на предявените искови претенции за прекалено завишен, несъответстващ с твърдените вреди и несъобразен с критериите на чл. 52 от ЗЗД.

Пернишкият окръжен съд, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК и взе предвид доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С постановление на РП – Перник от 16.09.2016г. е образувано досъдебно производство срещу виновно лице за това, че на неустановена дата в периода от 01.01.2014г. до 12.11.2014г. в ***, противозаконно присвоил чужда движима вещ (лек автомобил марка/модел „Опела Омега“ с рег. № ***), която владеел – престъпление по чл. 206 ал. 1 от НК.

С постановления от 17.11.2016г. и 30.12.2016г. срокът на досъдебното производство е бил продължаван с по два месеца.

На 09.03.2017г. ищецът А. И. А. е бил привлечен към наказателна отговорност за извършено от него престъпление по смисъла на чл. 206 ал. 1 от НК, като по отношение на същия мярка за неотклонение не е била взета. На същия ден, А. е бил разпитан в качеството му на обвиняем, но се е възползвал от правото си да не дава обяснения.

На 10.05.2017г. в Районен съд – Перник е бил внесен обвинителен акт от Районна прокуратура – Перник срещу А. И. А. за извършено от него престъпление по чл. 206 ал. 1 от НК, въз основа на който е било образувано НОХД № 00867/2017г. по описа на РС – Перник. По последното, с протоколно определение от 25.06.2018г. съдът е оставил без уважение искането на подсъдимия и неговия защитник за прекратяване на делото поради допуснато отстранимо съществено процесуално нарушение.

С Решение № 38/06.07.2018г. на Окръжен съд – Перник, последният е отменил протоколното определение на ПРС от 25.06.2018г., като е прекратил производството по НОХД № 00867/2017г. по описа на ПРС и е върнал делото на Районна прокуратура – Перник, за отстраняване на констатираните съществени отстраними процесуални нарушения.

На 22.01.2019г. Районна прокуратура – Перник отново е внесла обвинителен акт срещу А. И. А. за извършено престъпление по чл. 206 ал. 1 от НК, но вече в условията на чл. 26 ал. 1 от НК (продължавано престъпление). Било е образувано НОХД № 121/2019г. по описа на РС – Перник, приключило с Присъда № 510/02.09.2019г., с която подсъдимият А. И. А. е бил признат за невиновен в извършването на престъпление по чл. 206 ал. 1 вр. чл. 26 ал. 1 от НК. Първоинстанционната присъда, след обжалването ѝ, е влязла в законна сила на 13.01.2020г.

От доказателствата по делото се установява, че към момента на привличане на ищеца към наказателна отговорност, същият е бил реабилитиран по право.

Горните обстоятелства се установяват от материалите по приетото по делото НОХД № 121/2019г. по описа на Районен съд - Перник, съдържащо в себе си и материалите по съответните съдебни и досъдебно производства.

В подкрепа на твърденията си ищецът е ангажирал гласни доказателства, посредством разпита на свидетелите Т.Х.Х., С. Г. С. и Ч.В.Л..

В разпита си, Т.Х.Х. заявява, че познава ищеца от около 15 години, като двамата поддържат помежду си близки приятелски отношения. Заявява, че му е известно, че в края на ***. – началото на ***. ищецът е закупил на изплащане от лице на име Р., лек автомобил марка „Опел Омега“, за който автомобил впоследствие е бил привлечен към наказателна отговорност за обсебването му. Свидетелят изяснява, че няколко дни след закупуването на автомобила от страна на ищеца, последният е катастрофирал с него и повдигнатото му обвинение било затова, че не е изплащал вноските за автомобила. Заявява още, че въпросният автомобил е бил изцяло заплатен от страна на ищеца, което обстоятелство му е известно, тъй като самият той е предоставил на ищеца в заем сумата от 1000 лева, необходима за изплащането на автомобила. Свидетелят свидетелства и за това, че повдигането на обвинение на ищеца и продължилото около 3-4 години дело, се е отразило изключително негативно на последния – както физически, така и психически. Заявява, че преди образуването на делото, ищецът е бил жизнерадостен човек, с който излизал често, а след придобиване на качеството на обвиняем, се е затворил в себе си и не искал да излиза. Заявява и че преди привличането му като обвиняем е работел в ***, но след привличането му към

наказателна отговорност е бил принуден да напусне работа. Заради последното ищецът останал без работа и без доходи. В тази връзка дори помолил свидетеля да му намери каквато и да била работа, дори и тежка физическа, независимо, че самия ищец е с висше образование. Относно напускането на работа от страна на ищеца, свидетелят е заявил, че от самия е ищец е узнал, че политиката на *** е била да не работят там хора, които са осъждани или спрямо които се води наказателно преследване, поради което е бил принуден да напусне. Под „принуден“ свидетелят изяснява, че има предвид това, че не е бил дисциплинарно уволнен, а е напуснал доброволно, но под натиск. Освен, че спрял да излиза, ищецът се променил и физически, като значително напълнял. Обвинението се отразило зле и на семейството и контактите му с близки и приятели. Свидателят заявява, че едва след приключване на наказателното дело и оправдаването на ищеца, последният започнал да се успокоява. В заключение свидетелят посочва, че преди делото ищецът е бил жизнерадостен и контактен човек, а по време на наказателното производство се е бил обезверил към правосъдната ни система и към органите на реда, тъй като е бил заплатил въпросния автомобил и се е чувствал рекетиран.

Разпитана, свидетелката С. Г. С. – кума на ищецът, заявява, че познава последния от около 2013г., когато започнал да се среща с нейна позната – Р., понастоящем съпруга на ищеца. Свидетелства, че в края на ***. ищецът закупил лек автомобил, който след претърпяно ПТП не ставал за ремонтване и употреба. Заявява, че малко след въпросното ПТП, ищецът е споделял при срещите им, че лицето, от което е закупило автомобила, е пуснал сигнал срещу него в полицията във връзка с автомобила. Свидетелката сочи, че при запознанството ѝ с ищеца последният е бил спокоен, весел, усмихнат, шевула се е, бил е душата на компанията, а впоследствие, след образуване на делото, същият е станал много унил, затворен в себе си, имал някакво безпокойство и се е тормозел за всичко, свързано с делото, той като това рефлектирало върху контактите му с останалите хора, с близки и роднини. Соци, че дори на сватбата му били само четирима души – той със съпругата си и свидетелката с нейния съпруг. Свидетелства и за това, че дори майката и сестрата на ищеца се дистанцирали от него, тъй като ги засрамвал и злепоставял пред обществото. Соци, че и братът и бащата на съпругата на ищеца не присъствали на сватбата, тъй като смятали, че ищецът не е добър избор за нея, считайки, че яко някой е съден, той е виновен докато не бъде оправдан. Свидетелката заявява още, че във връзка с воденото наказателно дело ищецът имал проблеми и в отношенията му с детето му от първия брак, тъй като бившата му съпруга не позволявала срещи между двамата. Уточнява, че в момента, в който ищецът узнал, че няма да може да вижда детето си, бил психически смазан. Заявява, че заради делото ищецът коренно се променил, дори чисто физически, тъй като напълнял от стреса. Освен това станал интровертен, не искал да излиза, да общува с останалите хора. Проблемите на ищеца се отразили зле и на неговата съпруга, която получила инфаркт, което ищецът приел като лична негова отговорност. В заключение свидетелката заявява, че след оправдаването на ищеца, нещата в неговото семейство се нормализирали, същия започнал отново да общува с близките си, а започнал и да вижда детето си от първия брак.

Свидателят Ч.В.Л. в разпита си заявява, че воденото наказателно производство се е отразило зле на ищеца, като последният се затворил, спрял да излиза, спрял да говори, станал друг човек. Преди това е бил весел, шегаджия, купонджия, а след това с

него не се говорело. Затворил се в себе си, рядко излизал, а при споменаване на делото се разстройвал. Свидетелят свидетелства и за случай, при който ищецът, в резултат на честите му прилошавания, паднал и си наранил лицето. В заключение свидетелят сочи, че по негови наблюдения след приключване на делото ищецът психически се е възстановил, но физически не, тъй като преди е бил висок, строен и „гърчав“, а сега не е.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Предявеният иск, с оглед наведените в исковата молба фактически констатации, е с правно основание чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ. Същия е допустим, като предявен от лице, имащо правен интерес и срещу надлежно пасивно легитимирана страна – Прокуратура на РБ.

По отношение основателността на иска, съдът намира последния за частично основателен, като съображенията за това са следните:

Съгласно разпоредбата на чл. 2 ал. 1 т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от органите на разследването, прокуратурата или съда от незаконно обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не изпълва признаците на престъпление от общ характер, или поради това, че наказателното производство е образувано след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Посочената разпоредба визира няколко самостоятелни хипотези, представляващи самостоятелни основания за ангажиране отговорността на държавата, една от които е в случаите на постановена оправдателна присъда, т.е. признаването на подсъдимия за невиновен в извършване на престъплението, за което му е повдигнато обвинение. Именно тази хипотеза е относима понастоящем. Признаването на обвиняемия за невиновен по повдигнатото му обвинение е достатъчно основание, за да се квалифицира обвинението като незаконно, независимо дали отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и правомощията на съответния правозащитен орган, доколкото законът разглежда незаконосъобразността на плоскостта на крайния резултат от наказателното производство, а отговорността на държавата следва да бъде ангажирана дори когато формално са били налице предпоставките за образуване на наказателно производство, визирани в чл. 207 от НПК, а именно: законен повод и достатъчно данни за извършено престъпление.

С оглед горното съдът намира, че в настоящия случай са налице всички елементи от фактическия състав на чл. 2 ал. 1 т. 3 от ЗОДОВ, поради което съдът счита претенцията за доказана по своето основание.

Относно размера на неимуществените вреди, съдът намира следното:

За причинените вследствие на незаконосъобразните действия на правозащитните органи неимуществени вреди, следва да бъде определено обезщетение, което, съгласно § 1 от ПЗР на ЗОДОВ във връзка с чл. 52 ЗЗД, се определя от съда по справедливост. Според константната практика на ВКС обезщетение за неимуществени вреди се дължи и когато не са ангажирани доказателства за тях, тъй като е нормално такива вреди да са търпени (така решение № 427 от 16.06.2010 г. по гр. дело № 273/2009 г., на ВКС, III

ГО, решение № 457 от 25.06.2010 г. по гр. дело № 1506/2009 г. на ВКС, IV ГО, и други). Ето защо, при наличието на оправдателна присъда по повдигнатото срещу ищеца обвинение за извършено престъпление, без съмнение за него са произтекли неимуществени вреди, чийто размер следва да се определи от съда по справедливост.

Съдът, при определяне на обезщетението, което да репарира причинените неимуществени вреди, следва да отчете характера и степента на увреждането, начина и обстоятелствата, при които е получено, последици, тежест на обвинението, неговата продължителност, каква мярка за неотклонение е била взета по отношение на неоснователно обвиненото лице и с каква продължителност, какви други мерки за процесуална принуда са били упражнени, колко, с каква продължителност и с какъв интензитет действия по разследването с участието на обвиняемия са били извършени, ефектът на всички тези действия върху ищеца, продължителност и степен на интензитет, възраст на увреждения, обществено и социално положение, като определеният му размер не следва да бъде и източник на обогатяване за пострадалия (така решение № 532 от 24.06.2010 г. по гр. дело № 1650/2009 г. на ВКС, III ГО, решение № 356 от 09.12.2014 г. по гр. дело № 2946/2014 г. на ВКС, IV ГО, решение № 480 от 23.04.2013 г. по гр. дело № 85/2012 г. на ВКС, IV ГО, решение № 28 от 06.02.2018 г. по гр. дело № 1639/2017 г. на ВКС, IV ГО, и други). Като база за паричния еквивалент на причинената неимуществена вреда служи още и икономическия растеж, стандартът на живот и средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на деликта.

При определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди настоящият съдебен състав се съобрази от една страна със следните обстоятелства:

В резултат на повдигнатото и признато за незаконно, чрез постановяване на оправдателен диспозитив от съдебната инстанция по отношение на ищеца в настоящото производство, последният несъмнено е търпял комплекс от негативни емоции и неприятни изживявания, за което съдебната практика, както стана ясно, не изисква непременно представяне на доказателства.

Съдът отчита продължителността на периода, през който обвинението е повдигнато и поддържано – 2 години и 10 месеца (от привличането му като обвиняем до признаването му за невиновен по повдигнатото му обвинение), като намира, че в този период ищецът е чувствал несигурност в положението си и в бъдещето си. Съдът намира, обаче, че посочения срок от близо 2 години и 10 месеца, не излиза от рамките на разумния срок по чл. 6 от КЗПЧОС, предвид тежестта на обвинението.

За неустановено със средствата на ГПК съдът намира воденото срещу ищеца наказателно преследване да се е отразило на психическото и здравословното му състояние в степен такава, която да надвишава нормалното при досег на обвиняем с правосъдието. По делото се установи, че по отношение на ищеца не е била налагана каквато и да е мярка за процесуална принуда, т.е. правото му на свободно придвижване не е било ограничавано. Същият не е и търпял други неизгоди, във връзка с изпълнение на някоя от предвидените в НПК мерки за неотклонение.

Свидетелските показания, в частта им, относима към претърпените от ищеца неимуществени вреди, не са достатъчни, за да обосноват извод за конкретни и особено силни отрицателни изживявания в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконното обвинение, които да обосноват присъждане на обезщетение в

претендирания от ищеца размер от 40 000 лева. Ангажираните от страна на ищеца писмени доказателства са недостатъчни и за да подкрепят твърденията на ищеца, че негативните изживявания са настъпили в резултат именно на воденото наказателно производство, по което е бил признат за невиновен.

От приетите по делото писмени доказателства се установи, че към момента на привличане на ищеца към наказателна отговорност, същия е бил реабилитиран по право, считано от 20.05.2013г., за извършено от него престъпление от общ характер, за което му е било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 10 месеца, с 3 годишен изпитателен срок. Макар реабилитацията да заличава всички последици от осъждането, то не може да не се вземе предвид обстоятелството, че предвид предишния досег на ищеца с правораздавателни и правоприлагащите органи, и в частност: съд и прокуратура, негативното отражение на процесното наказателно производство е било по-леко и разбираемо, в сравнение с хора, допиращи се за първи път с наказателното правораздаване. В тази връзка съдът намира, че твърденията на ищеца, сочещи, че близките и роднини на ищеца и неговата настоящата съпруга не са присъствали на сватбата им именно заради воденото наказателно производство, а не заради предишното негово осъждане, не са доказани с необходимата категоричност и пълнота.

За доказани, обаче, съдът намира твърденията на ищеца, че заради воденото наказателно преследване, същият е загубил работата си в ***. Видно от материалите по досъдебното производство е, че към привличането на ищеца към наказателна отговорност, същия е работел към ***, докато към датата на повторното му привличане като обвиняем – на 20.11.2018г. (видно от разпита му като обвиняем, л. 104 от ДП), същият вече е бил трудово ангажиран към ***. Съдът намира за установено и че ищецът е търпял вреди и поради отнемането на възможността да осъществява лични срещи с детето си от първия брак, поради негативното отношение на бившата му съпруга, породено от воденото наказателно производство.

С оглед горните съображения, съдът, като съобрази и възрастта на ищеца – на ***години към момента на привличането му към наказателна отговорност намира, че степента на увреждане на ищеца и интензитета на претърпените неимуществени вреди по разглежданото понастоящем наказателно производство е значително по-малък и с оглед предназначението на обезщетението да възстанови психическото, емоционално и психологическо равновесие на пострадалото лице следва да бъде определено справедливо обезщетение в размер на 4 000,00 лева. Чрез посоченото обезщетяване в размер на 4 000 лева, ищецът ще получи парично удовлетворение, с което да компенсира отрицателните и неприятни емоции, свързани с проведеното спрямо него наказателно преследване, приключило с влязла в сила оправдателна присъда. Макар и обезщетението по справедливост да се определя за всеки конкретен случай съобразно фактите и обстоятелствата по делото, настоящият съдебен състав съобрази и съдебната практика относно размера на обезщетенията за подобни случаи - Решение № 101 от 16.02.2024 г. на ВКС по к. гр. д. № 4714/2022 г.; Решение № 101 от 15.02.2024 г. на ВКС по гр. д. № 4714/2022 г., IV г. о., ГК и Решение № 141 от 14.02.2024 г. на САС по в. гр. д. № 1193/2023г., съобразявайки по-кратката продължителност на разглежданото понастоящем наказателно производство. Настоящият съдебен състав е длъжен да отбележи отново, че посочените съдебни актове са само сравнителен ориентир, а не коректив, какъвто са фактите и обстоятелствата по конкретния казус и вътрешното

убеждение на съда.

По отношение на претендираните имуществени вреди в размер на 1000 лева, съдът намира същите за недоказани над размера от 900 лева, поради което искът за сумата над 900 лева до пълния предявен размер от 1000 лева следва да бъде отхвърлен. По делото са налице доказателства, установяващи, че ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 лева, съгласно договор за правна защита и съдействие № *** (л. 97 от досъдебното производство) и в размер на 500,00 лева, съгласно договор за правна защита и съдействие № *** (л. 14 от нхд № 867/2017г. по описа на РС – Перник). По делото е налице и трети договор за правна защита и съдействие – с № *** (л. 11 от ДП), в който, обаче, не е посочен размер на договорено възнаграждение, респ. не установява реално направени разноски.

Върху обезщетението от 4 000 лева се дължи и законна лихва, като това право възниква от датата на констатиране на констатиране на незаконосъобразното действие, която в случая е 13.01.2020г. Ищецът, обаче, съобразявайки релевираното от ответника възражение за погасяване на това вземане по давност, е направил изменение на иска си, претендирайки законна лихва, считано от 15.09.2020г. Поради това и предвид допуснатото изменение в посочената насока, ответника следва да бъде осъден да заплати законна лихва върху обезщетението от 4000 лева, считано от 15.09.2020г. до окончателното ѝ изплащане.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора, при условията на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените от него съдебни разноски, съгласно списъка, представен по реда на чл. 80 от ГПК. Ищецът е направил разноски за заплащане на държавна такса в размер на 10 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 4030 лева. С оглед изхода на спора, при условията на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените съдебни разноски, съразмерно с уважената част от иска, чиито размер възлиза на 482,83 лева.

Ответникът Прокуратура на РБ не предявява претенция за присъждане на направени разноски във връзка с настоящото производство. По тези съображения, ищецът не следва да бъде осъжда да заплаща съдебни разноски.

По изложените мотиви, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.2.ал.1 т.3 от ЗОДОВ ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр. София, бул. „Витоша“ №2, **ДА ЗАПЛАТИ** на А. И. А., с ЕГН: *****, с адрес: *** **сумата от 4000,00 лева** (четири хиляди лева, 00ст.), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, претърпени вследствие на незаконно повдигнато обвинение за престъпление по смисъла на чл. 206 ал. 1 вр. чл. 26 ал. 1 от НК, за което ищеца е признат за невиновен с влязла в сила присъда по НОХД № 121/2019г. по описа на РС - Перник и произтеклите от него последици, ведно със законната лихва върху сумата от 4000,00 лева, считано от 15.09.2020г. до окончателното изплащане на сумата, както **и сумата от 900,00 лева** (деветстотин лева, 00ст.), представляваща обезщетение за имуществени вреди, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете до пълните им предявени размери от 40 000,00 лева за иска за обезщетение за неимуществени вреди и от 1000,00 лева за иска за обезщетение за

причинени имуществени вреди, като неоснователни.

ОСЪЖДА ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, гр. София, бул. „Витоша“ №2, **ДА ЗАПЛАТИ** на А. И. А., с ЕГН: *****, с адрес: *** сумата от 482,83 лева (четирисотин осемдесет и един лева, 63ст.), представляваща направени по делото разноси, съобразно уважената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Перник: _____